

Ас. Разцвѣтниковъ

МАЙКА

Грждь накичила съ иглика,
ясна пролѣтъ грижно вика,

грижно вика, тихомъ шета
изъ джбрави и полета.

Тамъ си никнатъ самъ-самички
росни мънички тревички

и отъ хиляди черупки
и незнайни влажни дупки

пакъ подаватъ се главици
съ бистри радостни очици.

Нѣжна пролѣтъ — майка сжща —
въ хладни нощи ги пригрѣща,

съ тъмна черга ги завива,
па ги люлка и приспива,

и, разкрила ясна пазва,
ясна приказка разказва:

какъ надъ хълми и долини
огненъ Слънчо пакъ ще мине,

погледътъ му златъ и галенъ,
поясътъ му аленъ, аленъ...